

βάλλετο εἰς μάρμαρον. Ἡ φρίκη τοῦ ψεύδους τῇ ἐνέπνεε τὴν ἰδέαν τοῦ καθήκοντος, ὅπερ εἶχε τοῦ νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν· μία δὲ λέξις, ἐξερχομένη τῶν ἀθῶων χειλέων αὐτῆς θὰ ἦτο ἡ καταδικη ἀνθρώπου ὑπὸ πάντων ἀγαπωμένου, προσφιλοῦς τῷ Διδιῆ πρίγκηπος, εἰς ὃν ὄφειλε τὴν ζωὴν. Ἡ εἰλικρίνεια αὐτῆς θὰ ἦτο τερατώδης ἀγνωμοσύνη.

— Ὁμίλησον, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Ἐφραΐμ· μὴ μὰς ἀφίνεις πλέον ἐν ἀγωνίᾳ.

Ἔδει ν' ἀποφασίσῃ. Διὰ τοῦ βλέμματός ἡ Κλοτίλδη συνέβουλεύθη τὸν οὐρανόν, ἐσκέπτετο δὲ ἂν ὁ Θεὸς θὰ συνεχώρει ψεῦδος, ὅπερ θὰ ἔσωζε τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου, ἢ τῇ ἐξήτει λόγον διὰ τὸ ψεῦδος ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ κατέστρεφεν ἴσως ὀλόκληρον λαόν. Ὁ οὐρανὸς ἦν νεφελώδης· ἡ σελήνη ἐκαλύπτετο ὑπὸ τὰ νέφη. Ἡτένισε τότε τὸν μέγαν πρίγκηπα, οὐτινος ἡ ζωὴ τῷ ἀνήκεν. Οὐδεμίαν ταραχὴ διεφαίνετο ἐπὶ τοῦ ὠραίου ἐκείνου προσώπου· εἶδεν αὐτὸν οἶον καὶ ἐν τῷ πύργῳ Μονσενύ, προτιμῶντα νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν του, ἢ ν' ἀφήσῃ νὰ φονεύσῃ μίαν γυναῖκα.

Ἡσθάνθη συγκινομένη τὴν καρδίαν της καὶ εἶπε διὰ φωνῆς σταθερᾶς :

— Δὲν ἀναγνωρίζω τὸν κύριον στρατάρχην Βουρβόνον μεταξὺ τῶν ἰπέων τούτων.

Ὁ Πομπερὰν ἀνέπνευσεν.

Ὁ Διδιῆ ἔλαβε τὴν χεῖρά της λέγων αὐτῇ :

— Καλῶς, Κλοτίλδη!

Ὁ Μουσερόν καὶ Σεβρέτη ὠλισθήσαν παρ' αὐτῇ καὶ ἐψιθύριζον :

— Ἄν κατήγγελες τὸν αὐθέντην μας, δὲν θὰ ἐξήρχεσο ζωσὰ ἐκ τῶν χειρῶν μας.

Ἐν τούτοις οἱ Βωδοῖνοι ἀπεμακρύνθησαν, ἀφήσαντες ἐλευθέραν διόδον εἰς τὸν Πομπερὰν καὶ τοὺς συντρόφους του, οἵτινες δὲν ἐβράδυνον ν' ἀπομακρυνθῶσι καλπαζόντες.

Βαρόνε δὲ λὰ Γάρδ, λοχαγὸς Ἴωνᾶ, ἀνέκραξεν ὁ πρόεδρος δ' Ὀπέδ· ἕξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς, θ' ἀφήσωμεν τὸν προδότην νὰ μὰς διαφύγῃ ;

— Ὁχι ! ὑπέλαβεν ὁ γενναῖος Πυλίνος. Τοξόται καὶ θωρακοφόροι, ἀκολουθήσατέ με καὶ ἄς προσπαθήσωμεν νὰ συλλάβωμεν τὸν δοῦκα ζῶντα ἢ νεκρόν !

Φοβερὰ ἐπεκράτει σύγχυσις εἰς τὰς τάξεις τῶν Βωδοῖνων καὶ τῶν Οὐγονότων· οἱ μὲν ἦσαν γονυπετεῖς καὶ ἔψαλλον μεγαλοφώνως, ἄλλοι ἔφρευγον, αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλαιον καὶ τὰ παιδιά ἐκράυγαζον ἀνατρεπόμενα ὑπὸ τῶν ἰπέων. Ὁ Διδιῆ ὤρμησεν ἐπὶ τῶν χαλινῶν τοῦ ἵππου τοῦ Ἴωνᾶ καὶ προσεπάθει ν' ἀναγκαιτίσῃ τὸν διωγμὸν τῶν τοξοτῶν, ἐνῶ ὁ Ἐφραΐμ, ἀκίνητος, ἀνέμενε τὸν θάνατον. Ἡ Κλοτίλδη τότε, προχωρήσασα θαρραλέως πρὸς τὸν βρόνον δ' Ὀπέδ, ἀνέκραξε :

— Παύσατε τὴν σφαγὴν, κύριε πρόεδρε, δὲν εἶναι ἔνοχοι οἱ ἀδελφοί μου. Τιμωρήσατε τὴν γυναῖκα, ἣτις ἠπάτησεν αὐτοῦς, σὰς τὴν παραδίδω, εἶμαι ἐγώ. Ἐψεύσθη διὰ νὰ σώσω τὸν στρατάρχην,

ἀλλ' ἐστὲ εὐσπλαγγος διὰ τοὺς ἀθῶους.

Ὁ δ' Ὀπέδ ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί σημαίνει, εἶπεν, ἡ νέα αὕτη ἀγυρτεία ; Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, διὰ ν' ἀκούωμεν τὰς φλυαρίας σου, ὠραία μου ! Τοξόται, ἐμπρός !

Ἄλλ' ὁ Παυλίνος δὲ λὰ Γάρδ, ὁ Ἴωνᾶς καὶ οἱ στρατιῶται αὐτῶν ἐσταμάτησαν ἐνώπιον τῆς νεάνιδος, ἣτις, γονυπετῆς καὶ τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν Ἐφραΐμ τείνουσα, ἐπανελάμβανε διὰ συντετριμμένης φωνῆς :

— Ἐφραΐμ, καὶ ὅλοι σεις, ἀδελφοί μου, συγχωρήσατέ με !

— Ποῖον παράπτωμα λοιπὸν ἔπραξες ; ἠρώτησεν αὐστηρῶς ὁ Ἐφραΐμ.

— Ἐψεύσθη, Ἐφραΐμ, ἀπήντησεν ἐκείνη διὰ σπαρκατικῆς φωνῆς. Ἀνεγνώρισα τὸν στρατάρχην καὶ διὰ νὰ τὸν σώσω ἐθυσίασα τοὺς ἀδελφούς μου. Παρέβην τὸ καθήκόν μου, τὴν συνειδήσιν μου, τὴν πίστιν μου. Τὸ αἷμά σας θὰ ρέυσῃ ἐπ' ἐμοῦ ὡς κατάρρα. Ἡ ψυχὴ μου ἐκηλιδώθη. Ἀλλὰ μὴν ἐμὲ ἄς βαρύνῃ τὸ παράπτωμά μου. Ταπεινοῦμαι ἐνώπιον ὑμῶν, κύριε βαρόνε δ' Ὀπέδ, ἐνώπιον ὑμῶν, κύριοι ἀρχηγοί, ἐνώπιον ὑμῶν, τοξόται καὶ θωρακοφόροι. Τιμωρήσατέ με ! κατασυντριφάτέ με ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σας, ἀλλὰ φείσθητε τῶν ἀθῶων ἀδελφῶν μου !

Ὁ Ἐφραΐμ Λεβλὰν ἠτένισεν αὐτὴν τεθλιμμένην.

— Ἐδίκασες αὐτὴ σεαυτὴν, Κλοτίλδη, καὶ δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ συγχωρήσω· ἐχωρίσθης τοῦ ποιμνίου διὰ τοῦ παραπτώματός σου. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀποκρινόμεθα διὰ σέ, μεριζόμεθα τὸ ἐγκλημα. Βαρόνε δ' Ὀπέδ, παραδιδόμεθα εἰς τοὺς στρατιώτας σας, ὄχι μόνον ὡς αἰρετικοί, ἀλλὰ καὶ ὡς συνένοχοι προδοσίας καὶ ἔνοχοι προσβολῆς κατὰ τοῦ βασιλέως.

— Οἱ δυστυχεῖς ! εἶπε τότε φωνὴ ἀγνώστου τοξότου, διατί δὲν τοὺς εὐσπλαγγιζόμεθα ;

— Τίς ὠμίλησεν ; εἶπεν ὁ πρόεδρος θυμωθεὶς. Ἐκεῖνοι, οἵτινες θέλουσι νὰ ζητήσωσι χάριν διὰ τοὺς αἰρετικούς ἄς προχωρήσωσι θαρραλέως· θὰ ἀναθέσω αὐτοῖς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ψηφίσματος τοῦ παρλαμέντου.

Οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ὁ πρόεδρος ἐξηκολούθησε :

— Διατάσσω ἵνα ὁ Ἐφραΐμ Λεβλὰν καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες δεθῶσιν, ὡς καὶ ἡ νέα αὕτη φανατικὴ, εἰς φλεγόμενα δένδρα. Αἱ ἄλλαι γυναῖκες, ἐξ ἐξαιρετικῆς εὐνοίας, θὰ ἀπαγχονισθῶσιν.

Οἱ Βωδοῖνοι καὶ οἱ Οὐγονόται δὲν ἀντέτησαν, ἀλλ' ἐπροχώρησαν εἰς τὰς πυράς. Γυναῖκός τινες, ἦττον θαρραλέαι, ἀνερχομένης ἐπὶ τοῦ μικροῦ τοίχου τοῦ κοιμητηρίου ἀλλ' ἐφονεύθησαν διὰ τῶν δορατοπέλεκτων ὑπὸ τῶν θωρακοφόρων τοῦ Πυλίνου.

[Ἐπεται συνέχεια]

TONY.

ΒΕΒΕΒΟΛΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Διὰ τοῦτο τοσοῦτω ταχέως προήλθεν ἡ ἀπότομος μεταβολὴ εἰς τὰ πρὸς τὴν Λιουδμήλαν αἰσθήματά του. Ἰδὼν τὴν τερατώδως παραμορφωθεῖσαν σύζυγόν του οὗτος, οὐδὲ οἶκτον οὔτε συμπάθειαν ἠσθάνθη πρὸς αὐτήν, ἀλλὰ μόνον φρίκην καὶ ἀποστροφὴν, καὶ οὔτε μάλιστα ἠδυνήθη νὰ προσποιηθῇ, νὰ καταστείλῃ τὸ αἰσθημα τοῦτο κατὰ τὴν πρώτην στιγμήν, εὐπρεπείας χάριν, ἐκ λεπτότητος ἔστω, ἀντὶ δὲ τούτου μετὰ χαιρεκακίας ἐσκέφθη ὅτι ἦλθε καὶ ἡ σειρά του νὰ χαρῇ καὶ αὐτός ! Τώρα ἐγώ εἶμαι καλλίτερος καὶ ὠραιότερος, σὺ δὲ εἶσαι ὀλιγώτερον ἀπὸ τὸ τίποτε, καὶ οὔτε θέλω περὶ νὰ σὲ ἔξρω ὡς γυναῖκα !

Ἐν τούτοις νέα θλίψις ἀνεφάνη, ἣτις ἐφόβιζεν ἤδη τὸν Βελτίστσεφ διὰ τῆς ἀπροσδοκῆτως ἀποκαλυφθείσης γυμνότητός της. Χαιρεκακῶν πρὸς τὴν Λιουδμήλαν οὗτος, κατεσπαράσσετο ταῦτοχρόνως ἐξ ἀδημονίας διὰ τὸ μέλλον του. Αὐτὸ τὸ μέλλον καὶ ὁ συζυγικὸς βίος, τὸ νὰ ἐξαρτᾶται ὑλικῶς παρ' αὐτῆς, ἀπεικονίζοντο αὐτῷ διὰ φοβερῶν χρωμάτων. Αὐτὸ τὸ μέλλον ἐφόβιζεν αὐτὸν καὶ τῷ ἐφαίνετο φρικώδες. Ἦτο ἡδὴ πέννης ἐν πλούτῳ, ὅστις πράγματι δὲν ἀνήκεν αὐτῷ, ἀλλ' εἰς τὴν σύζυγόν του. Συγχρόνως δὲ πρὸ τοῦ νοεροῦ βλέμματός του ἀκουσίως πως, ἀλλ' εὐκρινέστατα, ἀπεικονίζετο ἡ μεγαλοπρεπῆς μορφή ἑτέρας γυναικός, ἣτις πρὸ δύο μόλις ὥρῶν αἴφνης, κηξήθη ἠθικῶς ἐνώπιόν του ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου τῶν κατηγορουμένων.

Ἡμίσεια παρῆλθεν ὄρα, καὶ αὐτὸς ἐκάθητο πάντοτε, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ θέσιν, καὶ βεβουλισμένος εἰς τοὺς σκοτεινοὺς διαλογισμούς του. Ὅτε αἴφνης ἡ αὐλαία τῆς θύρας ἀνεσῶρθη καὶ ἀκροποδητὴ βεδίζουσα εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπουδαστήριον ἢ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, ἣτις ἐπρόφρασε πλέον νὰ καλλωπισθῇ καὶ εὐπρεπισθῇ ἐν τῷ καλλυτηρίῳ τῆς Λιουδμήλας.

— Τὴν ἐπῆρ' ὁ ὕπνος. . . ἄς μὴ τὴν ἀνησυχήσωμεν, μετ' ἐλαφροῦ ψιθύρου ἐπρόφωρεν ἡ τρυφερὰ μαμά, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ἐρωτηματικοῦ βλέμματος, ὅπερ ἔρριψεν εἰς αὐτήν ὁ Βελτίστσεφ, καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν καθέδραν του μετὰ ἐρατεινοῦ μειδιάματος, εἰς τὸ ὅποιον προσεπάθει νὰ δώσῃ μαγευτικὴν συστολὴν καὶ φιλάρεσκόν τινα πανουργίαν.

— Ἐπὶ τέλους, εὐρισκόμεθα καὶ πάλιν μοναχοί μας ! ἐφέλλισεν αὐτὴ θλίβουσα τὰ δάκτυλα τῆς ἀδρανῶς κειμένης χειρός του. Τώρα μμποροῦμε νὰ μιλήσωμε ἐλεύθερα . . . ἐκεῖνη κοιμᾶται καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ὁ Βελτίσσοφ ἐσίγα καὶ ἐθεώρει αὐτὴν δι' ἀδιαφόρου καὶ πῶς ἐνδοιάζοντος βλέμματος.

— Εἶσαι ἐλεύθερος τώρα, φίλε μου. Πόσο χαίρομαι δι' αὐτό! Σὲ συγχαίρω ἀπὸ ὅλη μου τὴν καρδιά! . . . Δὲν ἔπαυσα νὰ προσεύχωμαι διὰ σένα, ἔλεγεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα καθήσασα παραπλευρῶς καὶ πλησιάζασα τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὰ χεῖλη της, ἠσπάζθη αὐτὸν διὰ τρυφεροῦ καὶ παρατεταμένου φιλήματος, εἰς τὸ ὅποτον ἄλλωστε ὁ Βελτίσσοφ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην σκιὰν μητρικῆς στοργῆς ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ.

Κατὰ βάθος ἠσθάνετο βδελυγμίαν, ἀλλ' ἀντεῖχε πρὸς τὸ παρὸν καὶ ὑποκριθεὶς τὸν εὐγενῆ οὐδὲν τῶν ἐνδομύχων αἰσθημάτων του ἐξέφρασεν.

— Ἀπότου ἀσθένησε ἡ Λιουδμίλα, ἐγὼ μένω ἐδῶ, μαζὺ της, ἐξηκολούθησεν ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα, θωπεύουσα ἐλαφρῶς τὴν κόμην του. Ἐπρεπε νὰ τὴν κυττάξω ἐγὼ, γιατί ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὴ μάνα ἔμπορεῖ καλλίτερα νὰ τὴν κυττάξῃ; . . . Καὶ τίποτε, δόξα σ' ὁ Θεὸς δὲν ἔπαθα· δὲν ἐκόλλησα! . . . Ἀλλὰ τί φοβερὴ ἔβλογιά! πῶς παραμορφώθηκε, ἡ κακομοίρα! . . . Πέ μου τώρα καθαρὰ: πῶς τὴν βρῖσκεῖς; συχαμένη, αἶ; Φαντάζομαι πόσο βαρὺ εἶνε νὰ τὴν ἀγαπᾷς με τέτοια ἀσχημάδα πού τὴν ἔχει! . . . Ὁ καυμένος ὁ Πλάτων μου! . . . Ἀλλὰ ἐγὼ — ὅσο ἔμπορῶ — θὰ προσπαθῶ, ἂν τὸ ἐπιθυμῆς, νὰ σὲ παρηγορήσω ὅπως ὅπως. . . ἔστω καὶ μὲ τὸ αἰσθημα τῆς φιλίας μου! . . . Πέ μου, θέλεις νὰ μένω ἐδῶ μαζὺ σας; . . . ἐγὼ νομίζω ὅτι γι' αὐτὸ ἔμπορεῖ νὰ γίνῃ κατὶ τι.

— Πηγαίνετ' ἀπ' ἐδῶ . . . ἀφήσετέ με! μετὰ βδελυγμίας εἶπεν ἐν τέλει ὁ Βελτίσσοφ, ἀποκλίνων τὴν κεφαλὴν ἐν ἀποφύγῃ τὴν εἰδεχθῆ θωπεῖαν της, πηγαίνετε εἰς τὴν Λιουδμήαν, πηγαίνετε ὅπου θέλετε — σὰς καθικετεῶ νὰ μὲ ἀφίσετε ἦσυχον!

Ἡ Ὀλγα Ρωμάνοβνα ἀνεπήδησεν ἐκ τοῦ καθίσματος. Ἐπὶ στιγμὴν εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ, ἐκ τοῦ ἀπροδοκῆτου τοιαύτης ὑποδοχῆς, ἀλλ' ἀκολούθως τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἀνέλαβεν εὐμενές, θελκτικὸν καὶ μαντευτικὸν μειδίαμα.

— Ἄ, καταλαμβάνω, φίλε μου, εἶπε μετὰ ἠπίας συμπαθείας καὶ στοναχῆς, καταλαμβάνω, εἴσθε τώρα τὸσον ταραγμένους, τὸσον κουρασμένους. . . Ὀλαὶς αὐταὶ αἰ ἐντυπώσεις. . . ἔχετε ἀνάγκη νὰ ξεκουρασθῆτε, νὰ ἡσυχάσετε. . . δὲν θὰ σὰς ταραξῶ. . . αὐτά, ἔχομε καιρὸ νὰ τὰ ποῦμε καὶ ὑστερώτερα. . . Χαῖρε, ἀγγελέ μου! Καὶ κινήσασα τὴν χεῖρα πρὸς ἀποχαριετισμὸν ἢ πρῶην ὀρηστρίξ ἐξήλθεν ἀκροποδητὴ καὶ ὡς ἐπὶ ἐλατηρίων βαδίζουσα ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου.

— Θεέ μου! . . . Μόνον αὐτὸ μὰς ἔλειπεν ἀκόμα εἰς ἐπίμετρον! μετ' ἀδημονίας καὶ πικρίας ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίσσοφ, ἐγερθεὶς ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ συνθλίβων τοὺς δακτύλους του.

Γ'

Εἰς νῆαν ὁδόν.

Τὴν Εἰρήνην ἐν ἀγοραίᾳ ἀμάξῃ μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν της, ἔνθα ὁ γέρον Δαμιανός, ἐπιστρέψας μετ' αὐτῆς, ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν του. Ἀμέσως δὲ μετεκαλέσατο ἰατρὸν, ὅστις εὐρὲν αὐτὴν ἐν ἀτονίᾳ, ὡς φυσικὴν συνέπειαν τῆς λιποθυμίας, διώρισε κατευναστικὸν τι φάρμακον, διέταξεν αὐτὴν νὰ κατακλιθῆ, ν' ἀποφύγῃ πάσῃ σύγχυσι, καὶ ἐδήλωσεν ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἔσεται ἐντελῶς ὑγιής.

Ἡ πρόρρησις τοῦ ἀσκληπιάδου ἐπληρώθη. Πράγματι, τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ Εἰρήνη ἠσθάνετο κάλλιστα. Ἡ ὑγιεία αὐτῆς ἐπανήλθεν, οὐχὶ δὲ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ, ἡ ψυχικὴ ἡρεμία καὶ γαλήνη. Καὶ ἡ καρδιά καὶ ἡ συνείδησις μετ' ἐπιμονῆς ἐξηκολούθουν ἀπαιτοῦσαι μεγάλην τιὰ ἐξιλαστήριον θυσίαν.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ τὸ ζήτημα περὶ τῆς διανοητικῆς καταστάσεως αὐτῆς ἔμεινεν εἰς τὸ δικαστήριον ἄνευ ἀπαντήσεως ἐκ μέρους τῶν ὀρκωτῶν, οὐδεὶς δ' ἐκ τῶν συγγενῶν τῆς Εἰρήνης ἐζήτησε νὰ λάβῃ αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν του, ἀφέθησαν αὐτῇ τὰ πολιτικὰ δικαιώματα πρὸς ὄφελός της. Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν της, ἔγραψεν αὐτῇ ἐπιστολὴν πρὸς θετὸν της τιὰ, παρακαλοῦσα νὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτὴν διὰ λίαν σοβαρὰν τιὰν ὑπόθεσιν. Ὁ γέρον θετὸς ἐνεφανίσθη.

— Πρῶτον πάντων, εἶπεν αὐτῇ ἡ Εἰρήνη, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ με νομίζετε παράφρονα. Τοῦτο ἦτο οὐδὲν πλέον ἢ ἐπιτυχὲς δικηγορικὸν στρατήγημα. Διὰ νὰ φανῆ ἄθως ὁ Πλάτων Βελτίσσοφ, ἐδέησε νὰ μὲ κάμουν ἐμὲ τρελλήν, ἄλλην διέξοδον δὲν εἶχεν, ἀλλ' ὡς βλέπετε, οἱ ἔνορκοι τὸ ζήτημα τοῦτο τὸ ἀρῆκαν ἄνευ ἀπαντήσεως. Γνωρίζετε τὴν ὑπόθεσιν, καὶ βεβαίως θὰ ἀνεγνώσατε τὰ στενογραφημένα πρακτικὰ καὶ τὸν τελευταῖον λόγον μου, ἐπομένως εἶναι περιττὸν νὰ σὰς δώσω ἐξηγήσεις περὶ τῆς ἠθικῆς καταστάσεώς μου.

— Πρέπει νὰ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ θετὸς ἀνασπῶν τοὺς ὤμους, ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν, ἔχω ἐνώπιόν μου μίαν ἐχέφρονα γυναῖκα.

— Δοιπὸν, ἐλπίζω ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι ἡ ἴδια! θλιβερῶς ἐμειδίασεν ἡ Εἰρήνη. Θέλω νὰ σὰς γνωστοποιήσω τὴν ἀπόφασίν μου, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περιουσίαν μου, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ βοηθήσετε εἰς μίαν ὑπόθεσιν· εἰς τὸ δικαστήριον ἀπεκαλύφθη ὅτι ὁ Βελτίσσοφ ἔχει ἀποδείξειν διὰ 250 χιλιάδας ρούβλια, τὴν ὁποίαν τῷ ἔδωκεν ὁ μακαρίτης σύζυγός μου, καὶ τὴν ταυτότητα τῆς ὁποίας ἀνεγνώρισα, ὥστε ἐγὼ, ὡς κληρονόμος, ὀφείλω πρὸ παντός νὰ ἐξοφλήσω τὴν ἀπόδειξιν ταύτην.

— Ἄλλ' εἰς τοῦτο πρέπει νὰ κάμῃ ἕκινος πολιτικὴν ἀγωγὴν, ἀντέταξεν ὁ θετὸς· ἐπειδὴ ὅμως ὁ κύριος Βελτίσσοφ δὲν σὰς τὰ ζητεῖ, καὶ ἔπειτα. . . τίς οἶδε,

ὡς ἡ ὑπόθεσις αὕτη εἶνε ἀμφισβητήσιμος καὶ ὑποπτος. . .

— Ὅχι, ὄχι! μετ' ἀποφάσεως διέκοψεν αὐτὸν ἡ Εἰρήνη· ἂν δὲν τὰ ζητεῖ τώρα, θὰ τὰ ζητήσῃ αὐριον, κ' ἐγὼ δὲν θέλω διενέξῃς! Πρέπει ἐγὼ νὰ τὸν προειδοποιήσω περὶ τῆς ἀποδόσεως τῶν χρημάτων, τοσοῦτ' ἄλλο, καθόσον εἰς πάσαν περίπτωσιν καὶ εἰς τὰ δικαστήρια ἂν καταφύγῃ, ἀφεύκτως θὰ κερδήσῃ τὴν ὑπόθεσιν. Ἐπεθύμουν νὰ γείνη τοῦτο ἄνευ βραδύτητος. Διὰ τοῦτο λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τῷ ἐξοφλήσετε διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ, τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς ἐπιστρέψῃ.

Ὁ θετὸς ἀπήντησε διὰ κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

— Ἀκολούθως ἡ δευτέρα θέλησίς μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρήνη, νὰ ἀνταμειφθῇ ὁ Δαμιανός καὶ ὅλοι ἐν γένει οἱ ἀνθρωποὶ μας, οἵτινες ὑπηρετήσαν ἐμὲ καὶ τὸν μακαρίτην. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὀρίζω δέκα χιλιάδας. Ἐκτὸς τούτων, μοὶ ἀπομένουσιν ἀκόμη 40 χιλιάδες. . . Σεῖς εἴσθε ἀνθρωπος οἰκογενειάρχης καὶ ἄνευ περιουσίας, ἔχετε τέκνα, ἐγὼ δὲ τίποτε. . . εἴσθε δὲ σχεδὸν ὁ μόνος καὶ ὁ πλησιέστερος συγγενῆς μου. . . Διὰ τοῦτο σὰς παρακαλῶ νὰ θεωρῆτε αὐτὰς τὰς 40 χιλιάδας, καθὼς καὶ αὐτὴν τὴν οἰκίαν, ὡς ἰδίαν ιδιοκτησίαν σας. . . Ἄν δὲν χρησιμεύσουν εἰς ὑμᾶς, θὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰ τέκνα σας προτόντος τοῦ χρόνου, ὅσον δ' ἀφορᾷ ἐμὲ, τίποτε δὲν μοὶ χρειάζεται! Γνωρίζω τί ὀφείλω ἤδη νὰ πράξω καὶ ἔχω διὰ τοῦτο σταθερὰν ἀπόφασιν! . . .

Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἡ Εἰρήνη, διενειμεν ἀμέσως ἅπασαν τὴν ὑπὸ τοῦ συζύγου της κληρονομηθεῖσαν περιουσίαν. Οὐδὲν ἀπολύτως ἠθικὸν δικαίωμα παρεδέχθη, ὅπως καρπωθῆ, ἔστω καὶ ἐν κἀπικίον ἐκ τῆς περιουσίας ταύτης πρὸς ἴδιον ὄφελος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΣΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΙΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

— Ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἄμεσος;
— Ὅχι, ὁ ὑποκόμης ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀποτείνῃ τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ἀνεφέρα εἰς τὴν ἀνάκρισιν.

— Ποῦ ἔπεσε;

— Ἐδῶ.

— Κατὰ δυστυχίαν σας, εἶπεν ὁ εἰσαγγελεὺς εἰρωνικῶς, ἡ ἀμμος τοῦ διαδρόμου δὲν φυλάττει τόσῳ πολὺ τὰ ἔχνη τοῦ αἵματος, ὅσῳ ἡ δρύϊνος σανίς.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ κόμης μετὰ φωνῆς, ἀσθενοῦς τὸ πρῶτον καὶ σχεδὸν ἀδιακρίτου, ἀλλ' ἦτις δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστῇ ἡχηρὰ, ὡς ἡ τῆς παράφρονος ἀπελ-